

Til § 10.

Bestemmelsen svarer til § 11, 4de Stykke, i Lov Nr. 406 af 28. August 1945.

Til § 11.

Den tilbagebetalingspligtige maa have et rimeligt Krav paa, at der tages Hensyn til, at han som Følge af Tilbagebetalingen har erlagt for meget i Indkomstskat. Da det imidlertid maa antages, at Tilbagebetaling af saaledes for meget erlagt Skat kan komme til at virke meget tyngende paa Kommunerne, har man ment at burde ordne Forholdet mellem Staten, den tilbagebetalingspligtige og Kommunerne paa den i Paragraffen angivne Maade, hvorved man samtidig har tilstræbt, at den tilbagebetalingspligtige ikke opnaar en gunstigere skattemæssig Stilling, end hvis han ikke havde haft den paagældende Fortjeneste.

Hvor Tilbagebetalingsbeløbet er paa 10 000 Kr. eller derunder, foreslaas det af praktiske Grunde, at man følger den almindelige Regel, hvorefter Beløbet kan fradrages i Indkomsten for det Aar, i hvilket Beløbet tilbagebetales.

Til §§ 12 og 13.

Bestemmelserne svarer bortset fra Paragraf 13, sidste Stykke, til Bestemmelserne i § 7 og §§ 8 og 10 i Lov Nr. 406 af 28. August 1945.

Til § 14.

Bestemmelsen svarer til § 13 i Lov Nr. 406 af 28. August 1945.

Til § 15.

Første Stykke svarer til Bestemmelsen i § 11, 5te Stykke, sidste Punktum, i Lov Nr. 406 af 28. August 1945.

Med Hensyn til Bestemmelsen i 2det Stykke bemærkes, at man under Hensyn til, at Tilbagebetalingskravet, saafremt det skulde fyldestgøres omgaaende, vilde kunne bringe Virksomhederne i Vanskeligheder, har anset det for rimeligt, at Revisionsudvalget i det enkelte Tilfælde, naar Forholdene taler derfor, kan tillade Afvikling over en Periode af indtil 10 Aar mod Forrentning af det til enhver Tid skyldige Beløb.

Til § 16.

Da nærværende Lov som anført i de indledende Bemærkninger maa anses for et Komplement til Loven om Revision af tyske Betalinger, har man fundet det naturligt, at det bliver det i sidstnævnte Lov omhandlede Revisionsudvalg, der ogsaa træffer Afgørelse af, hvor stort et Beløb der i de enkelte Tilfælde skal tilbagebetales til Statskassen. Henlæggelse af Afgørelserne til et andet Organ vilde betyde et urimeligt Dobbeltarbejde, der vilde forsinke Afslutningen af Arbejdet med disse Sager meget betydeligt.

Til § 17.

Ligesom i forskellige andre Love, hvor Afgørelsen af Spørgsmaal af Betydning for Borgernes økonomiske Forhold træffes af et særligt Raad, har man her fundet det naturligt at bestemme, at Revisionsudvalgets Afgørelse, jfr. dog 2det Stykke vedrørende Spørgsmaal om Nettofortjenestens Størrelse, skal kunne indbringes for et særligt Ankenævn. Man foreslaar, at Nævnet skal bestaa af en Jurist, en Nationaløkonom og en teknisk Sagkyndig. Ifølge Lovforslaget er Nævnets Afgørelse endelig, idet det er fundet upaakrævet og uhensigtsmæssigt at underkaste de paagældende Sager en fornyet selvstændig Prøvelse.

Hvad særlig angaar Bestemmelsen i Paragraffens 2det Stykke anføres, at Afgørelserne i Henhold til nærværende Lov bygger fuldstændig paa den Revision, der foretages i Henhold til Revisionsloven for tyske Betalinger. Denne Revision er af en saa omfattende og udpræget teknisk Karakter, at en Kritik ikke er mulig uden Foretagelse af en gennemgribende Modrevision, og Resultatet af en almindelig Adgang til Anke af Afgørelserne vilde derfor blive, at hele Arbejdet med Revisionen og Inddrivelsen af Tilbagebetalingsbeløbene vilde blive uoverskuelig forsinket. Efter Lovforslaget er der derfor i Almindelighed kun Adgang til at forlange Afgørelsen underkastet en fornyet Behandling, hvorved der gives den tilbagebetalingspligtige Mulighed for at fremføre sin Begrundelse for en Ændring i Afgørelsen. Kun hvis Udvalgets derefter truarne Afgørelse ikke er enstemmig, er der Adgang til at indanke Sagen for Ankenævnet.